

[Bente Juncker]

der, der skal benyttes for at få de unge sluset ind på arbejdsmarkedet.

I den forbindelse er det værd at bemærke, at regeringen har opretholdt samtlige lære- og praktikpladser, der var foreslået i finanslovsforslaget for 1983. Oprettelsen af de mange plejehjemsassistentelevpladser bliver ligeledes gennemført som planlagt. Derudover har der længe været planer fremme om oprettelse af EFG-uddannelser inden for social- og sundhedsområdet. Endelig kunne man tænke sig et EFG basisår som opsamlingsår for den gruppe, der har vanskeligt ved at komme i gang. Det skulle så være tværfagligt og indeholde elementer, der skulle virke motiverende for at gå i gang med en uddannelse. Det var også ønskeligt at få omlagt den opsgning, der sker i den offentlige sektor, til reelle tilbud om uddannelse inden for den private sektor.

Det skal her nævnes, at CD er meget skeptisk over for en forenklet, ensartet ydelse til alle unge under 21 år. De unge i denne aldersgruppe er bestemt ikke nogen homogen gruppe. Nogle bor hjemme uden job, andre får uddannelsesstøtte, nogle er faglærte, andre har stiftet familie osv. Vi medvirker imidlertid gerne til en løsning, der indeholder reelle tilbud til alle.

Sammenfattende om det sociale skal siges, at de unge ikke hører hjemme på bistandskontoret. De ganske unge – dem under 18 år – er stadig ifølge bistandsloven under forældrenes forsørgelsespligt. Den anden gruppe er det så vort ansvar at skaffe tilbud til. Her kommer jobskabelsesloven ind i billedet. Vi er tilfredse med, at loven kun gælder for unge under 25 år, ligesom vi er tilfredse med, at loven bliver administreret fortrinvis med oprettelse af arbejdspladser i det private erhvervsliv. CD er tilfreds med, at der ikke oprettes offentlige projekter, men at dette arbejde udføres i samarbejde med private virksomheder.

Målet for CD er, at alle får mulighed for uddannelse, og at unge, der ikke vil have uddannelsesstilbud, får mulighed for at få et arbejde. For begge områders vedkommende vil det måske ikke være muligt at opfylde de unges førsteprioritet, men så måske anden- eller tredjeprioritet. Det må de unge leve med.

Ole Vig Jensen (RV):

Den forespørgsel, som SF har stillet om de unges vilkår i samfundet, hilser vi i det radikale venstre velkommen. Det er overordentlig vigtigt, at vi netop i disse år samler ikke blot vores opmærksomhed som her, men også vore kræfter på at få løst de ungdomsproblemer, som er en følge af den alt for store arbejdsløshed i det danske samfund. Det er desværre en kendsgerning, at den store ledighed har ramt ubarmhertigt hårdt netop blandt de ungdomsårgange, som er på vej ind i voksentilværelsen.

Jeg synes imidlertid også, det skal siges, at SF med sin formulering af forespørgslen tegner et for generelt og unødigt dystert billede af de unges situation ved at tale om deres stadig forringede vilkår i samfundet. Andre har hæftet sig ved det samme. Er sandheden ikke snarere, at de unge i dag har bedre betingelser og på en række områder flere muligheder for personlig udfoldelse og udvikling og for samvær med andre, end man nogen sinde tidligere har kunnet tilbyde den unge generation? Jeg vil fraråde SF at deltage i det almindelige klynkeri over de unges vilkår og derved forstærke de negative reaktioner i samfundet.

Når det er sagt, skal det også erkendes, at der er grupper af unge, hvis vilkår er for ringe. Men hvorfor er vi havnet i den situation? Er det ikke først og fremmest, fordi vi ikke har givet de unge de nødvendige udfordringer? Mange unge mangler udfordringer. Det er måske i virkeligheden det moderne velfærdssamfunds største forsyndelse over for den unge generation.

Jeg har i den forbindelse lyst til at citere den kendte norske forfatter Mosse Jørgensen, som i en årrække var rektor på det norske forsøgsgymnasium. Hun siger i sin bog »Kunsten at overleve med en teenager i huset« bl. a.:

»De unge, der aldrig møder udfordringerne, før det er for sent, får en tendens til at flygte fra opgaver og pligter ind i passivitet. Eller de flygter nervøst fra den ene opgave til den næste, så snart udfordringen kommer. De bliver rastløse og ofte aggressive over for de krav, der stilles . . .

De tror, at arbejde er et onde – og ved ikke, at velfærd er afhængigt af slid.

De tror, at disciplin er nedværdigelse, fordi de aldrig har oplevet, at skabende virksomhed af enhver art kræver disciplin.